

Arrest

nr. 257 607 van 1 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat G. GASPART en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 augustus 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 30 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 21 december 2020 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 5 oktober 1990 in San Salvador in het gelijknamige departement. U woonde van bij uw geboorte tot u vier jaar was in San Salvador. Vervolgens verhuisde u naar Santa Ana, waar u tot 2004 woonde. Hierna ging u bij uw moeder wonen in de colonia Reparto Ibiza in de gemeente Mejicanos in het departement San Salvador. In februari of maart 2019 verhuisde u vervolgens naar de colonia San Francisco, waar u samenwoonde met uw toenmalige partner F. M. G. A. (...) en haar nicht D. M. S. A. (...). U behaalde uw middelbaar diploma in 2009 en deed hierna een universitaire opleiding Engels die u niet afrondde. Van december 2018 tot februari werkte u in het callcenter Uviculi. In maart of april 2019 begon u in een tweede callcenter, genaamd Focus, waar u werkte tot 10 augustus.

Omdat u erg begaan was met de hardcore-muziekbeweging begon u vanaf uw zestiende (niet-bendegerelateerde) tattoos te dragen. Sindsdien werd u regelmatig opgepakt door de politie of lastiggevallen door militairen, u werd wel steeds vrijgelaten als bleek dat u niets op uw kerfstok had. U werd door uw tattoos ook gediscrimineerd door mensen die schrik van u hadden en werd tegengehouden en bedreigd door bendeleden die wilden weten tot welke bende u behoorde. Er werd echter nooit geweld gepleegd tegen u, het bleef bij bedreigingen.

In mei 2019 had u een gevecht op een voetbalveld. Op 16 juni gingen u, uw partner, haar dochter en haar nicht met de auto naar het winkelcentrum Metrocentro. Toen jullie vijf minuten later in de file stonden, stapten twee bendeleden in. Zij begonnen te roepen, traptten tegen uw stoel en vroegen of u een bendelid was omwille van uw tatoeages. Ze zeiden dat ze jullie daar niet meer wilden zien, dat ze wisten waar jullie woonden en werkten en dat jullie geluk hadden dat ze geen wapens bijhadden. Vervolgens stapten ze terug uit de wagen. Jullie gingen vervolgens nog naar het winkelcentrum en keerden later terug naar jullie woning. Twee dagen later gingen jullie klacht indienen bij het parket-generaal en verhuisde u naar het huis van uw moeder. Uw partner en haar nicht verhuisden naar haar moeder. Jullie bleven daar tot jullie vertrek uit El Salvador en kenden geen verdere problemen.

U verliet El Salvador samen met uw toenmalige partner, haar dochter en haar nicht op 18 augustus 2019 op legale wijze met het vliegtuig. Jullie reisden via Mexico en Spanje naar België, waar jullie op 24 augustus 2019 aankwamen.

Op 30 augustus 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door de bendeleden.

Jullie leggen ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: jullie paspoorten, de identiteitskaart van D. (...), een klacht bij de Procuraduria para la Defensa de los Derechos Humanos (PDDH) en een overzicht van de vlucht naar Spanje. Omwille van uw persoonlijke asielmotieven legt u daarnaast een artikel over en een foto met een doodgeschoten vriend neer. Dayana legt omwille van haar persoonlijke asielmotieven voorts nog een attest van de organisatie Arc-en-Ciel en enkele foto's van haar tatoeages neer.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming vooreerst op dezelfde incidenten als diegene die werden aangehaald door uw ex-partner F. M. G. A. (...). In het kader van haar verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van deze vluchtmotieven. Gezien u zich beroept op dezelfde incidenten volgt u wat betreft deze incidenten de beslissing van uw ex-partner. De beslissing van uw ex-partner luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

In de eerste plaats leggen u en J. P. (...) verschillende verklaringen af over de gebeurtenissen na de beweerde eerste bedreiging op 16 juni 2019. Waar u verklaart na drie weken bij uw moeder terug naar de colonia San Francisco te zijn verhuisd en vervolgens te zijn bedreigd op weg naar het werk (CGVS (...), p. 14), stelt hij namelijk dat jullie elk bij jullie moeder bleven tot jullie vertrek. Voorts verklaart hij dat jullie ook niet meer werden bedreigd (CGVS (...), p. 20-21). Bovendien maakte hij tijdens zijn interview op DVZ hier ook geen enkele melding van (Vragenlijst CGVS (...)). Hoewel jullie op het moment van uw terugkeer naar San Francisco en de tweede bedreiging niet op hetzelfde adres zouden hebben gewoond, kan wel degelijk verwacht worden dat u uw partner hierover op de hoogte zou brengen, te meer omdat jullie al samen een eerste bedreiging zouden hebben ondergaan en hiervoor het land gingen verlaten. Na jullie vertrek uit El Salvador verbleven jullie bovendien enkele maanden terug samen tot jullie in januari 2020 de relatie beëindigden (CGVS (...), p. 7).

Wanneer J. P. (...) gevraagd wordt waarom hij niet weet dat jullie naar het appartement in San Francisco waren teruggekeerd en vervolgens werden bedreigd, antwoordt hij dat hij niet meer met u sprak, dat u dat hebt verklaard zonder dat tegen hem te zeggen, en dat jullie de voorbereiding apart hebben gedaan. Hij weet echter niet waarom u het niet voordien zou hebben gezegd (CGVS (...), p. 23). Opnieuw is het allesbehalve aannemelijk dat u over dit belangrijk element niet met hem gesproken zou hebben en dat hij bovendien niet zou weten dat u twee weken terug bent gekeerd naar San Francisco.

Wanneer u wordt geconfronteerd met de vaststelling dat J. P. (...) niet op de hoogte is van de ingeroepen tweede bedreiging, antwoordt u dat u het hem hebt verteld, maar niet in detail. Dat deed u pas in België. U wilde het daarna nog verder verduidelijken, maar hij wilde niet langer met u praten na het einde van jullie relatie. Wanneer daarop gevraagd wordt op welk moment u voor het eerst iets over die bedreiging vertelde aan hem, stelt u dat u wel hebt gezegd dat u was bedreigd, maar zegt u in weerwil van uw antwoord op de vorige vraag ook in België het er niet in detail over te hebben gehad. Wanneer u vervolgens bevestiging wordt gevraagd of u aan J. P. (...) hebt verteld dat u bedreigd bent geweest, antwoordt u van wel, maar herhaalt u dat u geen details hebt gegeven (CGVS (...), p. 24). Naast de vaststelling dat het erg onwaarschijnlijk is dat uw partner niet meer over die tweede bedreiging zou willen weten of dat u hem hierover niet meer wilde vertellen, moet opgemerkt worden dat J. P. (...) nochtans duidelijk verklaarde dat u na 16 juni niet meer bent bedreigd (CGVS (...), p. 20). Jullie leggen hierover dus tegenstrijdige verklaringen af.

Wanneer vervolgens gevraagd wordt waarom u hem niet in detail vertelde over die tweede bedreiging, stelt u dat hij heel ongerust was en u hem niet meer ongerust wilde maken. Hij was namelijk ongerust omdat u naar San Francisco ging terugkeren en hij zei u dat u niet mocht terugkeren. Vervolgens bevestigt u expliciet dat J. P. (...) op de hoogte was van uw terugkeer naar San Francisco (CGVS (...), p. 24). Zoals eerder werd vermeld, beweerde hij echter dat jullie van 18 juni tot jullie vertrek de hele tijd bij jullie moeders verbleven (CGVS (...), p. 20). Wanneer u hiermee geconfronteerd, stelt u dat u niet weet waarom hij dat verklaarde en stelt u dat hij wel op de hoogte was (CGVS (...), p. 24). Ook over dit punt leggen jullie dus volledig tegenstrijdige verklaringen af.

Naast deze overduidelijke tegenstrijdigheden kan u bovendien niet verklaren waarom u terug zou keren naar San Francisco. De bendeleden zouden tijdens de eerste bedreiging namelijk gezegd hebben u daar niet meer te willen zien en gesteld hebben dat ze wisten waar u woonde (CGVS (...), p. 14). U had bovendien op dat moment al besloten om het land te verlaten (CGVS (...), p. 20) en kon nog een tijdje verblijven bij uw moeder (CGVS (...), p. 20). U geeft toe dat u een risico nam, maar dat het een moeilijke situatie was omdat er bij uw moeder weinig ruimte was, u nog borstvoeding gaf en u uw dochter enkel in het weekend zag. Het was verder ook moeilijk u te organiseren wat het werk betreft (CGVS (...), p. 20-21) Deze redenen zouden echter niet opwegen tegen de doodsbedreiging die u vlakbij dat appartement zou hebben gekregen van personen die wisten dat u daar woonde. De geloofwaardigheid van uw verklaringen over een terugkeer naar San Francisco, en dus ook de tweede bedreiging die hierop volgde, wordt hierdoor dus verder ondermijnd.

Voorts vermeldde u in uw klacht bij de PDDH (bewijsstuk 3) helemaal niets over deze tweede bedreiging. U stelt dat u enkel naar de PDDH ging om een document te verkrijgen van uw klacht bij het parket omdat u al had beslist om naar België te komen. U dacht namelijk dat deze twee instanties hetzelfde waren, maar toen dat niet het geval bleek, legde u toch een korte verklaring af. Met deze uitleg kan u dan ook geenszins verklaren waarom u hierin wel de eerste bedreiging, maar niet de tweede vermeldde (CGVS (...), p. 23).

Ten gevolge van bovenstaande elementen kan niet anders dan vastgesteld worden dat deze tweede bedreiging compleet ongeloofwaardig is, wat uiteraard een uitermate negatieve impact heeft op uw algehele geloofwaardigheid, gezien het verband tussen de eerste en tweede bedreiging.

Ook jullie verklaringen over de eerste bedreigingen kunnen niet overtuigen. In de eerste plaats maakt J. P. (...) melding van een luide klap op de auto alsof er iets op gevallen was net voor de bendeleden de auto instapten (CGVS (...), p. 13). U verklaarde echter dat het eerste dat u merkte was dat de deur openging en dat ze instapten (CGVS (...), p. 17). Wanneer u met zijn verklaringen wordt geconfronteerd, antwoordt u dat u de slag niet hoorde, dat het misschien was wanneer ze de deur openden of sloten, dat het langs de kant van P(...) gebeurde en dat u aan de andere kant zat (CGVS (...), p. 25). Het is echter weinig aannemelijk dat u een klap, die door J. P. (...) wordt beschreven alsof er iets op de auto was gevallen, niet gehoord zou hebben. Uw verklaring kan dan ook niet overtuigen.

Daarnaast verklaarde J. P. (...) bij DVZ dat hij samen met u, uw dochter en uw moeder in de auto zat bij deze bedreiging (Vragenlijst CGVS (...)). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde hij aan dat dit verkeerd werd genoteerd (CGVS (...), p. 2). Wanneer hij nadien nog eens geconfronteerd wordt met die verklaring, herhaalt hij dat het een vergissing was, ofwel omdat het verkeerd werd genoteerd, ofwel omdat hij het verkeerd had gezegd en het bij het voorlezen niet had opgemerkt (CGVS (...), p. 21-22). Dat hij over dit essentieel element zich zou vergissen of bij het voorlezen niet zou opmerken dat dit verkeerd was, is weinig aannemelijk en plaatst de geloofwaardigheid van jullie problemen met bendeleden verder op losse schroeven.

Het is verder ook weinig aannemelijk dat de bendeleden jullie in de auto zouden onderscheppen om te zeggen dat ze jullie niet meer willen zien, terwijl ze aangeven te weten waar jullie wonen en werken. Wanneer u hierop wordt gewezen antwoordt u het volgende: "Eerlijk ja, daar dachten we ook aan, op het moment dat we in de wagen zaten, maar ik weet niet of ze ons al in het oog hielden, of dat ze ons op dat moment pas zagen, maar zoals ik zei is er altijd iemand op de brug aan het waken, ik weet niet hoe je het noemt, een bendelid dat waakt, we waren met de wagen en ik weet niet of ze ons in het oog hielden, of dat het toevallig op het moment was" (CGVS (...), p. 18). U kan hiermee deze onwaarschijnlijkheid geenszins verklaren.

Voorts stelt J. P. (...) ook dat jullie een klacht gingen indienen bij de politie en zegt hij expliciet dat die klacht niet tot bij het parket ging (CGVS (...), p. 14). U verklaart daarentegen dat u op 18 juni een eerste klacht indiende bij het parket-generaal en dat u bovendien met J. P. (...) naar een tweede afspraak ging (CGVS (...), p. 10-11). Jullie leggen hierover dus tegenstrijdige verklaringen af. Ook over de datum van deze eerste klacht en jullie vertrek uit San Francisco leggen jullie weinig coherente verklaringen af. Jullie verklaren namelijk allebei dat jullie een dag na het incident de woning daar verlieten en klacht indienden (CGVS (...), p. 19; CGVS (...), p. 14; Vragenlijst CGVS (...)). Vervolgens hebben jullie het echter allebei over 18 juni (CGVS (...), p. 20; CGVS (...), p. 10), dus twee dagen na de eerste bedreiging. Voorts stelt J. P. (...) ook eerst dat hij op 19 juni naar het huis van zijn moeder ging (CGVS (...), p. 7). Dat jullie hierover tegenstrijdige en weinig coherente verklaringen afleggen doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast staat op de neergelegde klacht bij de PDDH dat de feiten, de eerste bedreiging dus, op 18 juni plaatsvond (bewijsstuk 3). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat 18 juni de dag was dat u de eerste klacht neerlegde (CGVS (...), p. 24-25). Nochtans geeft u wel het uur van de eerste bedreiging, namelijk 16 uur (CGVS (...), p. 18-19) en de locatie, namelijk onder het viaduct van Avenida Las Amapolas en Boulevard Venezuela (CGVS (...), p. 17; CGVS (...), p. 17). Het is dan ook niet aannemelijk dat u het op dat vlak wel over de bedreiging zou hebben. Bovendien verklaart u in deze klacht opnieuw dat u een dag na de bedreiging klacht ging indienen bij het parket-generaal, wat dan naargelang de interpretatie op 17 of 19 juni zou geweest zijn (bewijsstuk 3). De inhoud van deze klacht ondermijnt de geloofwaardigheid van deze eerste bedreiging dan ook verder.

U stelt voorts dat u deze tweede klacht deed omdat u van de eerste geen bewijs had gekregen. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt u echter dat u van uw moeder een brief had gekregen voor een afspraak bij het parket-generaal. Hierbij dient aangestipt te worden dat het aan u als verzoeker is om in het kader van uw verzoek om internationale bescherming alle nodige documenten voor te leggen. Een bewijs van uw klacht bij het parket-generaal valt hier dus zeker onder. U legde dit echter niet spontaan voor, waarop u aangemaand werd dit alsnog te doen (CGVS (...), p. 11). Op 4 december 2020, bijna drie maanden na dit verzoek van de protection officer, hebt u echter nog steeds nagelaten hier een bewijs van over te maken. Dit geldt bovendien ook voor de gevraagde kopie van uw DUI (CGVS (...), p. 15). Dat u op dergelijke wijze aan uw medewerkingsplicht verzaakt, heeft dan ook verder een negatieve impact op de geloofwaardigheid van deze klacht en de problemen die er aan vooraf zouden zijn gegaan. Tot slot maakte J. P. (...) melding van een gevecht op een voetbalveld met een bendelid, waarvan hij denkt dat het misschien verband zou kunnen houden met de bedreigingen die erop volgden (CGVS (...), p. 12-14). U haalde dit echter niet spontaan aan en wanneer u ermee wordt geconfronteerd, geeft u aan

dat dit gevecht heeft plaatsgevonden in mei, maar dat u dat niet met elkaar in verband had gebracht (CGVS (...), p. 22). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt J. P. (...) eveneens dat dit plaatsvond in mei, meer bepaald op de tweede zaterdag van de maand (CGVS (...), p. 16). Tijdens zijn interview op DVZ stelde hij echter dat het drie dagen voor de bedreiging gebeurde (Vragenlijst CGVS (...)). Wanneer hij hiermee werd geconfronteerd, zegt hij niet te weten welke data ze hebben opgeschreven en herhaalt hij dat het in mei plaatsvond (CGVS (...), p. 22-23). Dat hij over de datum verschillende verklaringen aflegt, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis en relatieveert een mogelijk verband met een eventuele latere gebeurtenis. Bovendien werd eerder in deze beslissing de ongeloofwaardigheid van die gebeurtenissen al ruimschoots gemotiveerd. Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen is het CGVS van oordeel dat u uw asielrelaas niet aannemelijk hebt kunnen maken. Daar geen geloof wordt gehecht aan deze gebeurtenissen kunnen zij niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.”

Daarnaast haalt u ook een vrees aan omwille van uw tatoeages en uw deelname aan de hardcorebeweging. Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit profiel op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. U geeft namelijk aan dat hoewel u al tatoeages hebt sinds u 16 jaar bent, er hierdoor nooit geweld is gepleegd tegen u (CGVS (...), p. 12). Dat de politie of het leger u soms als verdacht beschouwt, oppakt en weer vrijlaat, dat bendeleden u vragen of u bij een bende bent, of dat u discriminatie ondervindt van mensen die schrik hebben van u, bereikt niet de drempel van zwaarwichtigheid om vervolging of ernstige schade uit te maken.

Het artikel in verband met uw vermoorde vriend dat u in dit verband neerlegt kan aan deze vaststelling dan ook geen afbreuk doen. Dat iemand uw sociale kring vermoord werd, betekent namelijk niet dat u gevisieerd wordt of zal worden. U dient dit in concreto aan te tonen, wat u nagelaten heeft. Bovendien stelt het artikel in kwestie dat “Las autoridades desconocen el motivo del asesinato” (Google Translate: de autoriteiten kennen het motief voor de moord niet). U kan hiermee dus evenmin aantonen dat zijn moord te maken heeft met zijn uiterlijk of activiteit in de hardcorebeweging.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa

kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jullie neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten en de identiteitskaart van D. (...) tonen jullie identiteit en nationaliteit aan die niet betwist wordt. De data van jullie reis worden evenmin in deze beslissing in twijfel getrokken. Wat de klacht bij de PDDH betreft, dient opgemerkt dat deze louter een neerslag vormt van jullie verklaringen bij deze instantie en dat deze dus slechts waarde heeft voor zover de problemen die erin worden vermeld geloofwaardig worden bevonden, wat in deze dus niet het geval is. Dit document kan dan ook geen ander licht werpen op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen. Het artikel dat u neerlegt werd eerder in deze beslissing al besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpt hij een beoordelingsfout op.

Verzoeker vangt de uiteenzetting van zijn enig middel aan met het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing over de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten en gebeurtenissen, verwijst verzoeker naar de elementen die zijn voormalige partner heeft uiteengezet in het verzoekschrift tegen de beslissing die genomen werd in haar hoofde. Hij citeert uit dit verzoekschrift als volgt:

“Verzoekende partij wenst vooreerst te verwijzen naar het aangepaste feitenrelaas en de uitleg die zij heeft gegeven voor haar onware verklaringen over het tweede incident. Zij dacht dat zij een recenter en persoonlijker incident moest aanhalen om kans te maken op de erkenning van een bescherming. Zij volhard in de geloofwaardigheid van het eerste incident.

Het feit dat zij zich een klap niet herinnerd alvorens de bendeleden in de auto zag binnenkomen is een zeer kleine hiaat met het relaas van J. P. (...). Het valt niet uit te sluiten dat verzoekster en haar toenmalige partner zich andere elementen wel of niet herinneren.

J. P. (...) heeft bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud aangegeven dat er een fout was in het neerschrijven van zijn verklaringen op de DVZ. Het valt niet uit te sluiten dat hij zich zou hebben versproken. Het valt ook niet uit te sluiten dat de tolk hem slecht zou hebben vertaald. In de context van het eerste gehoor op de DVZ is het ook niet onwaarschijnlijk dat hij de fout bij de herlezing niet ontdekte. Aan deze tegenstrijdigheid moet er een beperkt gewicht worden gegeven in de beoordeling van de geloofwaardigheid.

De verwerende partij staft haar redenering over het feit dat het onwaarschijnlijk zou zijn dat de bendeleden verzoekster, haar toenmalige partner en haar nicht in de wagen zouden onderscheppen op niets. Dit is een subjectieve opinie die op niets meer dan de eigen verwachtingen staft. De modus operandi van de bende is onvoorspelbaar en uit niets blijkt dat de gang van zaken zoals beschreven door verzoekster, haar toenmalige partner en haar nicht niet zou kunnen plaatsvinden in El Salvador. Dit is zeker het geval dat de colonia waar verzoekster woonde beveiligd is met veiligheidsagenten en een hefboom met controles. Het is dus, hoewel niet onmogelijk, niet evident om ze thuis te contacteren.

Wat de instantie waar verzoekster en haar partner zich richten heeft J. P. (...) de instellingen slecht benoemd. Zij zijn naar het parket gegaan. Van asielzoekers mag er geen grondige kennis van het juridisch systeem en het verschil tussen parket en politie worden verwacht. De klacht wordt op de 18de ingediend. Verzoekster, haar nicht en J. P. (...) verhuizen op de 19de.

Verzoekster legt haar DUI neer (stuk x). Zij heeft nagevraagd aan haar moeder voor een kopie van de oproeping van het parket, maar haar moeder heeft dit document niet teruggevonden.

J. P. (...) vermoed dat er op de DVZ drie dagen werden genoteerd als tijdsperiode tussen het gevecht en het incident onder de brug, terwijl hij het had over drie weken. Dat verzoekster aan haar toenmalige partner niet dezelfde lezing hebben van het mogelijk verband tussen dit gevecht en het incident is geen reden tot twijfel. Hierover komt er sowieso nooit een zekerheid en kunnen verzoekers slecht vermoedens hebben en hypothesen formuleren. De eventuele tegenstrijdigheden op dit vlak zijn zonder impact op de beoordeling van de geloofwaardigheid.”

Deze elementen worden ook door verzoeker ingeroepen tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de geloofwaardigheid van de eerder gekregen bedreiging.

Verzoeker meent geloofwaardig te zijn wanneer hij stelt dat hij reeds het slachtoffer was van bedreigingen. Hij meent verder dat de ernst van de incidenten die hij in El Salvador ondergaan heeft en de impact daarvan onmogelijk onderschat kan worden en in overweging moet worden genomen, waarna hij verwijst naar de artikelen 48/3, § 2, eerste lid, en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling houdt volgens verzoeker een omkering van de bewijslast in, in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met hervormingsbevoegdheid, het tegenbewijs dient te leveren van “goede redenen” om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoeker betoogt dat, aangezien zijn verklaringen aantonen dat hij reeds slachtoffer was van bedreigingen vanuit de *pandilla*, er moet worden vermoed dat deze bedreigingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer, in het bijzonder nu uit de objectieve informatie inzake de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. Verzoeker wijst op de algemene context in El Salvador die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de *mara's* of *pandilla's*) onderling en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger). De bendes zijn overal aanwezig, zowel in ruraal als stedelijk gebied, en zijn actief in, volgens sommige schattingen, 247 van de 262 gemeentes van het land. Als gevolg van deze situatie en de extreme mate en vormen van geweld dat er op ophoudelijke wijze plaatsvindt, wordt El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld. Verzoeker verwijst hiervoor naar de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 15 juli 2019, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing. De organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit uit zich in het feit dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt mogelijk het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene. Eens men bij de bende als individu in een negatief daglicht komt te staan, is de kans dan ook reëel dat deze informatie bewaard wordt en in geval van terugkeer naar El Salvador, van zodra men in contact komt met leden van diezelfde bende, boven komt drijven, zo vervolgt hij. Verzoeker betoogt nog dat objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden, en verwijst hiertoe naar de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 12 juli 2019 en de update ervan van 9 januari 2020 en naar andere bronnen die deze informatie zouden bevestigen. Verzoeker besluit dat in het licht van deze informatie kan worden aangenomen dat hij een groot risico loopt om in geval van terugkeer door de bende vervolgd te zullen worden en acht het, rekening houdende met het bestaan van dit risico, absoluut geen optie om naar El Salvador terug te keren.

Verzoeker betoogt voorts dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist en dat daarbij “*het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden*” in overweging moet worden genomen. Hij wijst erop dat terugkeer naar El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder het profiel van de verzoeker, dat de Raad recent in die zin geoordeeld heeft en dat in hetzelfde arrest wordt gesteld dat de “*verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen (...) met verhoogde aandacht (dienen) te worden onderzocht*”. Hij betoogt dat hoewel een individuele beoordeling imperatief blijft, het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed is voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer en meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel toegepast moet worden.

Met verwijzing naar de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 en deze van 9 januari 2020 voegt verzoeker verder toe dat zijn verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Enkel het IOM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes, maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich niet verplaatsen. Daarboven stelt het IOM geen informatie bij te houden in verband met de veiligheidssituatie van terugkeerders omdat vrijwillige terugkeer met ondersteuning enkel gebeurt voor gevallen waar het bestaan van een veiligheidsrisico onderzocht werd en er besloten werd dat er geen veiligheidsrisico bestond. Daarnaast haalt verzoeker aan dat Veronica Reyna stelt dat de personen die terugkeren zich in dezelfde situatie zullen bevinden als andere Salvadoranen, maar dat zij er wel aan toevoegt dat er een verhoogd risico bestaat indien blijkt dat hun koopkracht verbeterd is, wat ook het standpunt is van Karla Rodriguez en een onderzoeker van de UCA en wordt bevestigd door Human Rights Watch. Verzoeker meent dat dit niet tegenstrijdig is met de andere informatie die stelt dat het doorslaggevend risicoverhogend element de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft. Deze perceptie bestaat volgens hem frequent wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat voor hem het geval is, en wat hij bevestigd acht door de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020 waaruit hij vervolgens citeert. Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt volgens verzoeker heel duidelijk uit de inhoud van het rapport "*Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van Human Rights Watch van februari 2020, waarin er monitoring werd gedaan aan moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador gedepORTEERD worden en dat de informatie van de "*speciale rapporteur van de verenigde Naties over Mensenrechten*" bevestigd. De aanwezigheid van tatoeages en zijn deelname aan de hardcore-beweging zijn volgens verzoeker "*een bijkomende verzwarende omstandigheid*". Hij wijst op wat kan worden gelezen in voormelde COI Focus "*El Salvador. Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019 (p. 15) en meent dat deze informatie zijn verklaringen over "*de aanrandingen door de veiligheidsdiensten*" staft. Verzoeker wijst verder op wat over de ernst van het risico wordt uiteengezet in voormelde COI Focus "*El Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020 (p. 12) en stelt dat niet alleen de politie maar ook de bendeleden voor hem een risico vertegenwoordigen (p. 17). Het bestaan van dit dubbel risico is volgens verzoeker het gevolg van "*de specifieke positie van de leden van de hardcore beweging die zich in wezen verzet zowel tegen de maatschappij als tegen het geweld van de bendes*", ter illustratie waarvan hij verwijst naar informatie die hij bij het verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 7). Deze positie versterkt, nog volgens verzoeker, de door hem gekregen bedreigingen en "*de realiteit van het gevecht die de aanleiding vormt van zijn vrees*".

Verzoeker meent dat op basis van voormelde informatie dient te worden besloten dat hij verschillende kenmerken vertoont op basis waarvan hij als risicopersoon dient te worden beschouwd in geval van terugkeer naar El Salvador. Hij besluit op basis van "*het cumulatief effect van deze risicofactoren*" dat hij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts haalt verzoeker landeninformatie aan waaruit volgens hem blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes. Hij wijst erop dat de moeilijkheid om bescherming door de nationale autoriteiten te verkrijgen ook wordt onderlijnd door UNHCR in twee recente tussenkomensten voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de Amerikaanse rechtbanken (stukkenbundel verzoeker, stukken 4 en 5).

Verder betoogt verzoeker dat ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador hem geen veiligheid kan bieden. Hij meent bij hervestiging het voorwerp te zullen vormen van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Verzoeker citeert uit voornoemd rapport van Human Rights Watch dat volgens hem bevestigd dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is. Hij is dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die hij onderging in El Salvador ertoe leiden dat hij in geval van terugkeer naar dat land een reëel risico loopt om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat hij zich elders in zijn land van herkomst aan dit gevaar kan onttrekken.

Verzoeker verwijst voorts naar artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het begrip 'politieke overtuiging' en artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, waaruit blijkt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren. Hij stelt dat uit verschillende

bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren, zodat zij zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c), van de Vreemdelingenwet vormen. Een vorm van verzet tegen deze autoriteit vormt wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen, aldus verzoeker, die meent dat de vervolging door de bende die hij vreest wel degelijk een vervolging is “*die het vervolg is van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende*”. Verzoeker is er dan ook van overtuigd wel degelijk vervolging te vrezen omwille van zijn politieke overtuiging, in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). Verzoeker betoogt verder dat hij ook deel uitmaakt van de sociale groep van de leden van de hardcore-beweging. Deze groep deelt kenmerken die niet aangeboren zijn maar zo essentieel blijken voor hun persoonlijkheid dat er niet kan worden verwacht dat zij hiervan afstand zouden nemen, zo stelt verzoeker, die verwijst naar informatie die hij bij het verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 7). Zij worden door de rest van de maatschappij ook beschouwd als een (afwijkende) sociale groep, aldus nog verzoeker. Gezien de beschikbare informatie is het risico volgens verzoeker ook voldoende ernstig om in aanmerking te komen als ernstige schade op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte verwijst verzoeker voor de interpretatie van het begrip “*gewapend conflict*” uit artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 30 januari 2014 in de zaak C-285/12, “*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*”, naar de conclusie van de advocaat-generaal in deze zaak en naar het standpunt van UNHCR. Hij wijst erop dat er in de COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador een compilatie van uiteenlopende analyses over de aard van het geweld wordt aangegeven, maar dat er geen specifieke analyse wordt gemaakt van de kwalificatie van deze situatie ten opzichte van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De notie van gewapend conflict zoals bedoeld in deze bepaling moet volgens hem autonoom worden toegepast en niet naar analogie met de definitie van de notie gewapend conflict in het kader van het internationaal humanitair recht. Hij voert aan dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in El Salvador na 2015 sterk evolueerden, dat daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen te hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen, dat zij ook de directe strijd zijn aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land, dat de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen bendes onderling en tussen de bendes en de overheid, dat de bendes in El Salvador een zekere organisatie kennen en toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren, dat het niveau van het geweld op het niveau of hoger is dan het niveau van geweld in conflictzones, dat het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen heeft voor het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking), dat de defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict heeft gekwalificeerd, en dat de GIWPS besluit dat er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in het internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd. Gezien het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes als de overheid, het niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle, de impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen, moet ook volgens verzoeker worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst er nog op dat de ernst van het geweld in El Salvador wordt gedocumenteerd in de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is, waarschijnlijk zelfs het gevaarlijkste land ter wereld, en dat niemand, behalve de hoogste sociale klassen, aan de invloed en de gewelddaden van de bendes kan ontsnappen. Hij stelt ook persoonlijke omstandigheden te vertonen die het risico om het slachtoffer te worden van het bendegeweld in El Salvador verhogen, met name dat hij het land heeft verlaten en door de bendes zal worden onderzocht in geval van terugkeer, wat waarschijnlijk andere omstandigheden aan het licht zal brengen, zoals het feit dat hij in het buitenland verbleef, wat de indruk zal wekken dat hij over voldoende financiële middelen beschikt en van hem een doelwit zal maken voor afpersing en het daarmee gepaard gaande geweld, dat hij al eerder het slachtoffer was van de bendes in El Salvador, en dat hij “*meervoudige tatoeages*” draagt, waardoor hij nauwer onderzocht zal worden door de bende en de veiligheidsdiensten. Om deze redenen meent hij dat hem het statuut van

subsidiare bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 (stuk 3);
- het document "*Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in the case of S.M. v. Spain (Appl. No 29659/16) before the European Court of Human Rights*" van UNHCR van 30 januari 2017 (stuk 4);
- een uittreksel uit het document "*BRIEF OF AMICUS CURIAE UNITED NATIONS HIGH COMMISSIONER FOR REFUGEES IN SUPPORT OF PLAINTIFFS-APPELLEES in the case GRACE, et al, Plaintiffs-Appellees, v. WILLIAM P. BARR, ATTORNEY GENERAL, et al, Defendants-Appellants*" van 31 juli 2019 (stuk 5);
- een fotokopie van de DUI van verzoekers ex-partner (stuk 6);
- uittreksels uit de doctoraatsthesis "*Hellbound in El Salvador: Heavy Metal as a Philosophy of Life in Central America*" van Christian Pack, gepubliceerd op 23 oktober 2018 (stuk 7).

2.2.2. Op 11 juni 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin (onder meer) wordt gerefereerd aan de COI Focus "*El Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020 en de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij zijn rechten van verdediging geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de (adjunct-)commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiare

beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij zijn verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde incidenten als diegene die werden aangehaald door zijn ex-partner F. M. G. A. en in het kader van haar verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van deze vluchtmotieven, waarbij de motieven van de beslissing in hoofde van zijn ex-partner worden hernomen, omdat (B) zijn profiel van persoon die tatoeages heeft en deelneemt aan de hardcore-beweging op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen en hij in gebreke blijft zijn vrees of reëel risico in dit verband *in concreto* aan te tonen, omdat (C) het artikel in verband met zijn vermoorde vriend dat hij in dit verband neerlegt aan deze vaststelling geen afbreuk kan doen, omdat (D) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (F) de door hem, zijn ex-partner en haar nicht neergelegde documenten niets veranderen aan deze vaststellingen. Al deze overwegingen en vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten nadat hij er in de problemen is gekomen met een criminele bende omwille van zijn voorkomen. Verzoeker zou vanaf zijn zestiende begonnen zijn tatoeages te laten aanbrengen die verband houden met de hardcore-muziekbeweging waarmee hij zich identificeert. Sindsdien zou hij regelmatig lastiggevallen zijn door de politie en militairen, gediscrimineerd zijn door mensen die schrik van hem hadden en tegengehouden en bedreigd zijn door bendeleden die wilden weten tot welke bende hij behoort. Verzoeker verklaart dat hij sinds 2003 met zijn moeder, broers en zussen in de gemeente Mejicanos had gewoond tot hij in februari of maart 2019 bij zijn (inmiddels ex-)partner in de *colonia* San Francisco van de hoofdstad San Salvador ging wonen. Daar zou hij beschuldigende blikken hebben gevoeld en gemerkt hebben dat er telefoontjes gepleegd werden terwijl mensen naar hem bleven kijken. In mei 2019 zou verzoeker betrokken zijn geraakt bij een gevecht op het voetbalveld in de buurt waar hij geregeld kwam en daarbij bedreigd zijn geweest door iemand die verwees naar de bende *Mara Salvatrucha* (hierna: MS). Op 16 juni 2019 zou verzoeker samen met zijn ex-partner, haar dochter en haar nicht met de auto op weg zijn geweest naar een winkelcentrum toen twee bendeleden instapten. De bendeleden zouden verzoeker hebben geïnterviewd en hem gevraagd hebben of hij een bendelid was, daarbij verwijzend naar zijn tatoeages. Verzoeker zou geantwoord hebben dat hij niet tot een bende behoorde en gewoon fan was van tattoos. De bendeleden zouden duidelijk gemaakt hebben dat ze wisten waar verzoeker woonde en dat hij geluk had dat ze niets bij zich hadden, waarop ze weer zouden zijn uitgestapt. Verzoeker en zijn ex-partner zouden naar aanleiding van dit incident naar de politie zijn gestapt en elk verhuisd zijn naar hun respectievelijke moeders. Verzoeker zou bij zijn moeder gebleven zijn tot aan zijn vertrek uit El Salvador op 18 augustus 2019. Bij terugkeer naar zijn land van herkomst stelt hij te vrezen dat hij door leden van de bende MS zal worden gedood.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de door verzoeker aangehaalde vluchtaanleiding, met name de bedreiging die bendeleden op 16 juni 2019 zouden hebben geuit, dezelfde is als deze die zijn ex-partner heeft aangehaald. Met het arrest nr. 257 605 van 1 juli 2021 heeft de Raad aan verzoekers ex-partner zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd met betrekking tot de verklaringen die verzoeker en zijn ex-partner hebben afgelegd over deze bedreiging:

“Te dezen wijst de Raad erop dat, waar in de bestreden beslissing uitvoerig wordt gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over de bedreigingen die zij en haar nicht na het vermeende incident van 16 juni 2019 nog zouden hebben gekregen tijdens een tweede incident, verzoekster in haar verzoekschrift erkent dat zij hierover valse verklaringen heeft afgelegd. Van een kandidaat-vluchteling mag nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de (adjunct-)commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Gelet op bovenstaande bekentenis blijkt dat verzoekster niet geheel de waarheid vertelde over de feiten en gebeurtenissen die haar ertoe zouden hebben gebracht haar land van herkomst te verlaten en dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan dat zij en haar nicht het tweede incident hebben verzonnen omdat zij vreesden geen bescherming te kunnen krijgen omwille van het feit dat zij niet meer met haar toenmalige partner een koppel vormt en hij het was die de grootste bedreiging had gekregen. Zij dacht dat zij een recenter en persoonlijker incident moest aanhalen om kans te maken op internationale bescherming. Aldus tracht verzoekster haar gedrag te vergoelijken, doch dit neemt niet weg dat zij zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS en dat haar algehele geloofwaardigheid hierdoor ernstig in het gedrang wordt gebracht.

Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal vast te stellen dat ook aan verzoeksters verklaringen over de eerste bedreigingen die zij en haar ex-partner zouden hebben gekregen geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst dient met betrekking tot de klacht die verzoekster indiende bij de PDDH, en die zij in het kader van haar verzoek neerlegt ter staving van de door haar aangevoerde feiten, te worden gewezen op de volgende pertinente vaststellingen:

“U stelt voorts dat u deze tweede klacht deed omdat u van de eerste geen bewijs had gekregen. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt u echter dat u van uw moeder een brief had gekregen voor een afspraak bij het parket-generaal. Hierbij dient aangestipt te worden dat het aan u als verzoeker is om in het kader van uw verzoek om internationale bescherming alle nodige documenten voor te leggen. Een bewijs van uw klacht bij het parket-generaal valt hier dus zeker onder. U legde dit echter niet spontaan voor, waarop u aangemaand werd dit alsnog te doen (CGVS (...), p. 11). Op 4 december 2020, bijna drie maanden na dit verzoek van de protection officer, hebt u echter nog steeds nagelaten hier een bewijs van over te maken. Dit geldt bovendien ook voor de gevraagde kopie van uw DUI (CGVS (...), p. 15). Dat u op dergelijke wijze aan uw medewerkingsplicht verzaakt, heeft dan ook verder een negatieve impact op de geloofwaardigheid van deze klacht en de problemen die er aan vooraf zouden zijn gegaan.”

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan dat zij haar moeder om een kopie van de oproeping van het parket heeft gevraagd doch dat haar moeder dit document niet teruggevonden heeft. Aldus blijft zij in gebreke het bewijs te leveren van enige procedure bij het parket. De fotokopie van haar DUI die zij bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, stuk 6) houdt geen verband met de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten of de klacht die zij naar aanleiding daarvan bij het parket zou hebben ingediend en toont hierover niets aan.

Aan de geloofwaardigheid van de feiten van 16 juni 2019 en verzoeksters beweringen naar aanleiding hiervan een klacht te hebben ingediend bij het parket wordt verder afbreuk gedaan door volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Voorts stelt J. P. (...) ook dat jullie een klacht gingen indienen bij de politie en zegt hij expliciet dat die klacht niet tot bij het parket ging (CGVS (...), p. 14). U verklaart daarentegen dat u op 18 juni een eerste klacht indiende bij het parket-generaal en dat u bovendien met J. P. (...) naar een tweede afspraak ging (CGVS (...), p. 10-11). Jullie leggen hierover dus tegenstrijdige verklaringen af. Ook over de datum van deze eerste klacht en jullie vertrek uit San Francisco leggen jullie weinig coherente verklaringen af. Jullie verklaren namelijk allebei dat jullie een dag na het incident de woning daar

verlieten en klacht indienden (CGVS (...), p. 19; CGVS (...), p. 14; Vragenlijst CGVS (...)). Vervolgens hebben jullie het echter allebei over 18 juni (CGVS (...), p. 20; CGVS (...), p. 10), dus twee dagen na de eerste bedreiging. Voorts stelt J. P. (...) ook eerst dat hij op 19 juni naar het huis van zijn moeder ging (CGVS (...), p. 7). Dat jullie hierover tegenstrijdige en weinig coherente verklaringen afleggen doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Daarnaast staat op de neergelegde klacht bij de PDDH dat de feiten, de eerste bedreiging dus, op 18 juni plaatsvond (bewijsstuk 3). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat 18 juni de dag was dat u de eerste klacht neerlegde (CGVS (...), p. 24-25). Nochtans geeft u wel het uur van de eerste bedreiging, namelijk 16 uur (CGVS (...), p. 18-19) en de locatie, namelijk onder het viaduct van Avenida Las Amapolas en Boulevard Venezuela (CGVS (...), p. 17; CGVS (...), p. 17). Het is dan ook niet aannemelijk dat u het op dat vlak wel over de bedreiging zou hebben. Bovendien verklaart u in deze klacht opnieuw dat u een dag na de bedreiging klacht ging indienen bij het parket-generaal, wat dan naargelang de interpretatie op 17 of 19 juni zou geweest zijn (bewijsstuk 3). De inhoud van deze klacht ondermijnt de geloofwaardigheid van deze eerste bedreiging dan ook verder.”

Verzoekster kan niet overtuigen waar zij de vastgestelde strijdigheid tussen haar verklaringen en die van haar ex-partner tracht te verklaren door te bevestigen dat zij naar het parket zijn gegaan en te argumenteren dat J. P. de instellingen slecht heeft benoemd. Het is niet aannemelijk dat J. P. niet op de hoogte zou zijn van het feit dat de politie en het Parket-Generaal verschillende instanties zijn, temeer daar uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat hij weet dat de politie zaken kan doorgeven aan het parket (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie', nr. 1, notities van het persoonlijk onderhoud van J. P.U. C., p. 14). In tegenstelling tot wat verzoekster suggereert, vereist dit geen grondige kennis van het juridisch systeem en van het verschil tussen parket en politie. Voor het overige bevestigt verzoekster dat de klacht op 18 juni 2019 werd ingediend en dat zij, haar nicht en J. P. de volgende dag verhuisden. Zodoende weerlegt noch verklaart zij de pertinente vaststellingen dat (i) zij en haar ex-partner aanvankelijk beiden verklaarden dat zij hun woning verlieten en klacht indienden een dag na het incident dat zich op 16 juni 2019 zou hebben voorgedaan en dat (ii) zij ook in voormelde klacht van de PDDH verklaard heeft dat zij een dag na de bedreiging klacht ging indienen bij het parket.

De adjunct-commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing verder terecht op het volgende:

“In de eerste plaats maakt J. P. (...) melding van een luide klap op de auto alsof er iets op gevallen was net voor de bendeleden de auto instapten (CGVS (...), p. 13). U verklaarde echter dat het eerste dat u merkte was dat de deur openging en dat ze instapten (CGVS (...), p. 17). Wanneer u met zijn verklaringen wordt geconfronteerd, antwoordt u dat u de slag niet hoorde, dat het misschien was wanneer ze de deur openden of sloten, dat het langs de kant van P. (...) gebeurde en dat u aan de andere kant zat (CGVS (...), p. 25). Het is echter weinig aannemelijk dat u een klap, die door J. P. (...) wordt beschreven alsof er iets op de auto was gevallen, niet gehoord zou hebben. Uw verklaring kan dan ook niet overtuigen.”

Waar verzoekster deze vaststelling afdoet als “een zeer kleine hiaat met het relaas van J. P. (...)”, verklaart zij niet waarom zij in tegenstelling tot haar ex-partner de klap niet heeft gehoord hoewel zij zich samen met hem in de auto zou hebben bevonden. Dat niet valt uit te sluiten dat verzoekster en haar toenmalige partner zich andere elementen wel of niet herinneren, is geen afdoende argumentatie tegen deze pertinente vaststelling.

De adjunct-commissaris-generaal vervolgt op goede gronden:

“Daarnaast verklaarde J. P. (...) bij DVZ dat hij samen met u, uw dochter en uw moeder in de auto zat bij deze bedreiging (Vragenlijst CGVS (...)). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde hij aan dat dit verkeerd werd genoteerd (CGVS (...), p. 2). Wanneer hij nadien nog eens geconfronteerd wordt met die verklaring, herhaalt hij dat het een vergissing was, ofwel omdat het verkeerd werd genoteerd, ofwel omdat hij het verkeerd had gezegd en het bij het voorlezen niet had opgemerkt (CGVS (...), p. 21-22). Dat hij over dit essentieel element zich zou vergissen of bij het voorlezen niet zou opmerken dat dit verkeerd was, is weinig aannemelijk en plaatst de geloofwaardigheid van jullie problemen met bendeleden verder op losse schroeven.”

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat haar ex-partner bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft aangegeven dat er een fout was in het neerschrijven van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Zij maakt dit evenwel niet in concreto aannemelijk. Met haar betoog dat niet valt uit te sluiten dat haar ex-partner zich zou hebben versproken of dat de tolk hem slecht zou hebben vertaald en dat het in de context van het gehoor bij de DVZ ook niet onwaarschijnlijk is dat hij de fout bij herlezing niet ontdekte, beperkt zij zich tot loutere veronderstellingen die niet kunnen overtuigen. In zoverre verzoekster van oordeel is dat aan deze tegenstrijdigheid een beperkt gewicht moet worden gegeven in de beoordeling van haar geloofwaardigheid, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekster niet

aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Voorts kan de adjunct-commissaris-generaal worden bijgetreden waar zij op goede gronden als volgt motiveert:

“Het is verder ook weinig aannemelijk dat de benedeleden jullie in de auto zouden onderscheppen om te zeggen dat ze jullie niet meer willen zien, terwijl ze aangeven te weten waar jullie wonen en werken. Wanneer u hierop wordt gewezen antwoordt u het volgende: “Eerlijk ja, daar dachten we ook aan, op het moment dat we in de wagen zaten, maar ik weet niet of ze ons al in het oog hielden, of dat ze ons op dat moment pas zagen, maar zoals ik zei is er altijd iemand op de brug aan het waken, ik weet niet hoe je het noemt, een bendelid dat waakt, we waren met de wagen en ik weet niet of ze ons in het oog hielden, of dat het toevallig op het moment was” (CGVS (...), p. 18). U kan hiermee deze onwaarschijnlijkheid geenszins verklaren.”

Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat de adjunct-commissaris-generaal er “een subjectieve opinie” op nahoudt “die op niets meer dan de eigen verwachtingen staat” waar die het in de bestreden beslissing weinig aannemelijk acht dat de benedeleden verzoekster, haar ex-partner en haar nicht in de auto zouden onderscheppen om te zeggen dat ze hen niet meer willen zien. De adjunct-commissaris-generaal wijst er immers terecht op dat de benedeleden volgens verzoekster hebben aangegeven te weten waar zij woonden en werkten. Gelet op deze concrete en pertinente vaststelling is het algemeen betoog dat de modus operandi van de bende onvoorspelbaar is en dat uit niets blijkt dat de gang van zaken zoals beschreven door verzoekster, haar toenmalige partner en haar nicht niet zou kunnen plaatsvinden in El Salvador, niet dienstig. Overigens blijkt nergens uit verzoeksters verklaringen of die van haar toenmalige partner dat de colonia waar zij woonden beveiligd was met veiligheidsagenten en een hefboom met controles, zoals verzoekster thans beweert in haar verzoekschrift. Over de buurt waar haar moeder woont, Jardines de La Cima, verklaarde verzoekster dat het “privaat” is, waarmee zij bedoelde dat het beveiligd is met hekken, bewaking en camera's. De buurt van haar appartement in San Francisco omschreef zij daarentegen als “niet prive”, maar wel met hekken rondom. Volgens verzoekster waren er in San Francisco geen bendes, maar zij kon niet uitleggen waarom dat zo was. Van de aanwezigheid van veiligheidsagenten of controles maakte zij althans geen melding (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Ook verzoeksters ex-partner kon tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet precies aangeven waarom er geen bendes aanwezig waren in de buurt waar hij met verzoekster woonde en bevestigde expliciet dat er geen beveiliging was in hun straat (adm. doss., stuk 6, map met ‘landeninformatie’, nr. 1, notities van het persoonlijk onderhoud van J. P.U. C., p. 5-6). Verzoeksters beweringen in haar verzoekschrift worden niet in concreto gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en zijn duidelijk in strijd met deze verklaringen. Bijgevolg kan dit betoog niet overtuigen.

Tot slot wijst de adjunct-commissaris-generaal terecht op de volgende pertinente vaststellingen:

“Tot slot maakte J. P. (...) melding van een gevecht op een voetbalveld met een bendelid, waarvan hij denkt dat het misschien verband zou kunnen houden met de bedreigingen die erop volgden (CGVS (...), p. 12-14). U haalde dit echter niet spontaan aan en wanneer u ermee wordt geconfronteerd, geeft u aan dat dit gevecht heeft plaatsgevonden in mei, maar dat u dat niet met elkaar in verband had gebracht (CGVS (...), p. 22). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt J. P. (...) eveneens dat dit plaatsvond in mei, meer bepaald op de tweede zaterdag van de maand (CGVS (...), p. 16). Tijdens zijn interview op DVZ stelde hij echter dat het drie dagen voor de bedreiging gebeurde (Vragenlijst CGVS (...)). Wanneer hij hiermee werd geconfronteerd, zegt hij niet te weten welke data ze hebben opgeschreven en herhaalt hij dat het in mei plaatsvond (CGVS (...), p. 22-23). Dat hij over de datum verschillende verklaringen aflegt, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis en relativeret een mogelijk verband met een eventuele latere gebeurtenis. Bovendien werd eerder in deze beslissing de ongeloofwaardigheid van die gebeurtenissen al ruimschoots gemotiveerd.”

De uitleg in het verzoekschrift dat waar bij de DVZ genoteerd werd dat er tussen het gevecht op het voetbalveld en het incident onder de brug op 16 juni 2019 een tijdsperiode van drie dagen zat, J. P. het in werkelijkheid had over drie weken, kan niet overtuigen. J. P. heeft aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gebruik gemaakt van de mogelijkheid om zijn verklaringen bij de DVZ te corrigeren, doch heeft geen andere correcties aangebracht behalve dat hij op 16 juni 2019 vergezeld was van zijn ex-partner, haar nicht en haar baby (adm. doss., stuk 6, map met ‘landeninformatie’, nr. 1, notities van het persoonlijk onderhoud van J. P.U. C., p. 2). Zelfs indien wordt aangenomen dat J. P. het over drie weken in plaats van drie dagen had, dan nog stroken zijn verklaringen niet met de verklaringen die hij op het CGVS aflegde, volgens dewelke het gevecht op het voetbalveld plaatsvond op de tweede zaterdag van mei. Waar verzoekster erop wijst dat er nooit zekerheid kan zijn over het eventuele verband tussen dit gevecht en de voorgehouden bedreiging op 16 mei 2019 en zij en haar ex-partner hierover slechts vermoedens en hypotheses kunnen formuleren, acht de Raad het niet aannemelijk dat

dit mogelijke verband nooit ter sprake zou zijn gekomen tussen hen en dat J. P. het bestaan van dit vermoeden voor zichzelf zou hebben gehouden.”

Gelet op deze motieven, heeft verzoekers ex-partner de bedreiging door bendeleden op 16 juni 2019 niet aannemelijk gemaakt, noch de vrees die zij in verband hiermee stelt te hebben. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift, wat betreft deze feiten, integraal verwijst naar de argumenten die reeds door zijn ex-partner in haar verzoekschrift werden ontwikkeld en waarover de Raad in de hoger aangehaalde motieven van zijn arrest nr. 257 605 van 1 juli 2021 heeft uiteengezet waarom zij niet dienstig zijn om de concrete en terecht vaststellingen van de adjunct-commissaris-generaal te weerleggen of te ontkrachten. Bijgevolg kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen voor zover hij zijn verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde elementen als dewelke door zijn ex-partner werden aangehaald.

Voor zover verzoeker een persoonlijke vrees aanhaalt omwille van zijn tatoeages en zijn deelname aan de hardcore-beweging, dient te worden gewezen op de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit profiel op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. U geeft namelijk aan dat hoewel u al tatoeages hebt sinds u 16 jaar bent, er hierdoor nooit geweld is gepleegd tegen u (CGVS (...), p. 12). Dat de politie of het leger u soms als verdacht beschouwt, oppakt en weer vrijlaat, dat bendeleden u vragen of u bij een bende bent, of dat u discriminatie ondervindt van mensen die schrik hebben van u, bereikt niet de drempel van zwaarwichtigheid om vervolging of ernstige schade uit te maken.

Het artikel in verband met uw vermoorde vriend dat u in dit verband neerlegt kan aan deze vaststelling dan ook geen afbreuk doen. Dat iemand uw sociale kring vermoord werd, betekent namelijk niet dat u gevisieerd wordt of zal worden. U dient dit in concreto aan te tonen, wat u nagelaten heeft. Bovendien stelt het artikel in kwestie dat “Las autoridades desconocen el motivo del asesinato” (Google Translate: de autoriteiten kennen het motief voor de moord niet). U kan hiermee dus evenmin aantonen dat zijn moord te maken heeft met zijn uiterlijk of activiteit in de hardcorebeweging.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door verzoeker onverlet gelaten in zijn verzoekschrift, waardoor zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker legt in het kader van de administratieve procedure geen documenten neer die een ander licht kunnen werpen op de appreciatie van zijn vluchtmotieven. Zijn paspoort kan zijn identiteit en nationaliteit aantonen, welke elementen *in casu* niet worden betwist maar geen betrekking hebben op de kern van zijn relaas en de vrees die hij in dit verband stelt te hebben.

Deze vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Nu verzoeker in gebreke blijft de door hem voorgehouden problemen met bendeleden in El Salvador aannemelijk te maken en zijn problemen omwille van zijn tatoeages onvoldoende zwaarwichtig worden bevonden, is zijn betoog dat hij uit hoofde van die problemen vervolging vreest omwille van zijn politieke overtuiging dan wel zijn behoren tot “*de sociale groep van de leden van de hardcore beweging*” niet dienstig. Waar verzoeker nog argumenteert dat er in El Salvador geen mogelijkheid is tot bescherming door de nationale autoriteiten in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er

op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met bendeleden en zijn problemen omwille van zijn tatoeages onvoldoende zwaarwichtig zijn, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is. Om dezelfde reden is de vaststelling dat er geen intern vestigingsalternatief zou bestaan voor verzoeker evenmin relevant.

Voor zover verzoeker voor de volledigheid nog aanstipt dat zijn verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden, wijst de Raad erop dat op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat hij naar aanleiding van de door hem aangehaalde feiten en gebeurtenissen een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar El Salvador. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zal ondervinden. In zoverre verzoeker betoogt dat zijn tatoeages en deelname aan de hardcore-beweging “*een bijkomende verzwarende omstandigheid*” vormen bij terugkeer en verwijst naar de verklaringen die hij heeft afgelegd over zijn problemen met veiligheidsdiensten en bendeleden, wijst de Raad erop dat de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden motiveert waarom deze problemen niet de drempel van zwaarwichtigheid bereiken om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet in aanmerking te komen. Zoals hoger reeds is opgemerkt, betwist verzoeker deze motieven niet en doet hij er dan ook geen afbreuk aan. Verzoeker licht in zijn verzoekschrift niet toe waarom zijn voorkomen dan wel zijn identificatie met de hardcore-beweging bij terugkeer naar zijn land van herkomst, in weerwil van voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing, wél aanleiding zou kunnen geven tot problemen die dermate ernstig zijn dat zij als vervolging dan wel ernstige schade in voormelde zin dienen te worden gekwalificeerd. Een loutere verwijzing naar de veiligheidssituatie in El Salvador, de situatie van teruggekeerde Salvadoranen in het algemeen of informatie over “*de specifieke positie van de leden van de hardcore beweging*” is daartoe niet dienstig. Nog daargelaten de vaststelling dat de door verzoeker gevoegde informatie over “*de specifieke positie van de leden van de hardcore beweging*” niet specifiek betrekking blijkt te hebben op de hardcore-beweging in El Salvador, zoals verzoeker voorhoudt, maar op de maatschappelijke betekenis van heavy metal in El Salvador (stukkenbundel verzoeker, stuk 7), benadrukt de Raad dat de verwijzing naar een algemene situatie of profiel niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een werkelijk risico loopt om te worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom hij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van zijn asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Overigens heeft verzoeker, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt en door hem niet wordt betwist, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet

opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat hij nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten geen geloof wordt gehecht, dat hij voor het overige geen problemen aanhaalt die voldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of ernstige schade in aanmerking te komen en dat zijn profiel als persoon met tatoeages en zijn verblijf in het buitenland op zich niet volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International*

Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan

komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN